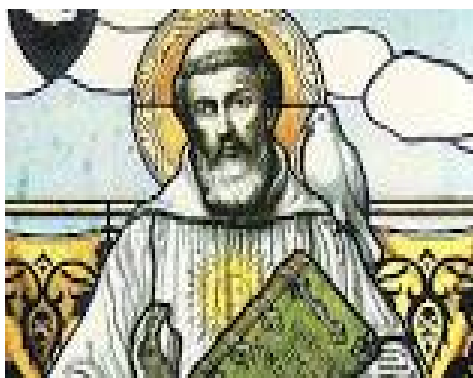

23 listopada
wspomnienie dobrowolne św. Kolumbana Młodszeo, opata
– **patrona chorych psychicznie**

Kolumban zwany Młodszy (dla odróżnienia od św. Kolumbana Starszego z Hy - albo z Iony - również opata, żyjącego w Irlandii w latach 521-597, wspomnianego 9 czerwca) był jednym z licznych misjonarzy irlandzkich, którzy pracowali na kontynencie europejskim. Urodził się pomiędzy 540 a 543 rokiem w Leinster w Irlandii, w rodzinie o niskiej pozycji społecznej. Legenda głosi, że przed urodzeniem syna matka miała sen, że z jej łona wychodzi słońce, które miało oświecić całą ziemię. Już w młodym wieku pragnął poświęcić się ascezie, ale matka próbowała go odwieść od tego pomysłu. By uniemożliwić mu wyjazd, położyła się pod drzwiami ich domu. Kolumban przeszedł nad nią i odjechał. Nie wyjechał z Irlandii, tylko skierował się do klasztoru. Oddał się pod opiekę św. Sinella z Cleenish (jednego z dwunastu apostołów Irlandii). Pod jego kierownictwem i z jego pomocą napisał komentarz do Psalmów. Później przeniósł się do założonego przez św. Komgalla klasztoru w Bangor, w którym przyjął święcenia kapłańskie. Klasztor ten słynął na całą Irlandię z surowości oraz z obserwacji. I właśnie tę reformę Kolumban postanowił przeszczepić także na inne obszary. Słowa skierowane przez Boga do Abrahama, nakazujące mu opuszczenie swojego kraju i udanie się do ziemi, którą mu wskaże, odczytywał jako swoje. Dlatego, będąc już opatem tego klasztoru, wyznaczył na miejscu swojego godnego następcę, a sam wziął ze sobą 12 mnichów i udał się z nimi do Galii (590). Wiara chrześcijańska dotarła już na te tereny, ale jej wyznawcom daleko było do chrześcijańskiej moralności. Kolumban więc wraz ze swoimi towarzyszami przemierzał cały kraj, głosząc Ewangelię i dając przykład niezwyklej pokory i miłosierdzia. Misjonarze wszystko mieli wspólne, wzajemnie utwierdzali się w wierze i przekazywali ją innym. Pozyskawszy życzliwość króla Burgundii, św. Guntrama, założył tu trzy

klasztory: w Annegray, w Fontaines i - najgłośniejszy z nich - w Luxeuil. Dowiedziawszy się o słynnym opactwie w Lerins, założonym przez św. Honorata (ok. roku 410), udał się tam, by przypatrzeć się życiu tamtejszych mnichów. Na podstawie reformy w Bangor, reguły w Lerins i własnego doświadczenia ułożył własną regułę w 10 rozdziałach (*Regula monachorum* jest jedyną zachowaną do naszych czasów staroirlandzką regułą monastyczną). Nakazy jej dotyczyły codziennej pracy, czytania świętych tekstów, modlitwy i pokuty. Reguła ta była uzupełniona przez swoisty kodeks karny - Księgę pokutniczą (*Regula coenobialis*), dopuszczającą także karę chłosty. Kolumban wymienił w niej wszystkie możliwe winy zakonników oraz określił za nie kary. Dla przykładu: kapłan, który przystępował do ołtarza nieogolony albo z nieobciętymi paznokciami, powinien otrzymać 6 uderzeń, a furtian zaniedbujący swoje obowiązki winien otrzymać 50 uderzeń. Surowa reguła św. Kolumbana Młodszego była popularna w Europie, jednak nie przetrwała wielu lat. Rychło bowiem została zastąpiona przez o wiele łagodniejszą regułę św. Benedykta z Nursji.

W okresie pobytu w Galii Kolumban napisał jeszcze jedno dzieło: *De poenitentiarum misura taxanda*, w którym zalecał osobistą i częstą spowiedź oraz określał wielkość pokuty (dziś można byłoby to nazwać swoistym "taryfikatorem" pokutnym). Opat Kolumban sam żył w ogromnej ascezie i od swoich współbraci wiele wymagał. Uważał, że także życie innych duchownych, nie wyłączając biskupów, powinno być podporządkowane surowym regułom. Napominał świeckich, a zwłaszcza władców; był nieustępliwy w sprawach moralności. Jak można przypuszczać, był bardzo apodyktyczny w tej walce o dusze, co nie zjednywało mu przyjaciół. W królestwie św. Guntrama działał przez 20 lat i przyczynił się znacznie do ożywienia życia religijnego w Burgundii. Na tle sporów o jurysdykcję wpadł w zatarg z miejscowymi biskupami. Spierał się z nimi o datę świętowania Wielkanocy (chciał ją obchodzić zgodnie z tradycją wschodnią). Zamiast osobiście stawić się na synodzie, uznał za wystarczające wysłanie listu ze swoją opinią. W tym samym mniej więcej czasie popadł w konflikt z konkubiną króla Teodoryka, Brunhildą, której wypominał cudzołóstwo. Skazano go więc na banicję. Kolumban udał się początkowo do Szwajcarii, gdzie zostawił swojego ucznia, św. Galla, który później przyczynił się do założenia słynnego opactwa St. Gallen; sam zaś podążył do Włoch, gdzie w odległości 30 km od miasta Piacenza, w Bobbio, założył nowe opactwo św. Piotra. Rozrosło się ono dość szybko; w wieku VII liczyło już 150 mnichów. Przez długi

czas promieniowało na całą Italię Północną, jak Monte Cassino na Italię Południową. Tu, w Bobbio, Kolumban zmarł 23 listopada 615 roku w wieku ok. 75 lat. Jego relikwie znajdują się w pięknym sarkofagu, w krypcie bazyliki jemu poświęconej.

W ikonografii św. Kolumban Młodszy jest przedstawiany jako opat z pastorałem, jako brodaty mnich z księgą albo jako eremita z niedźwiedziem.

Modlitwa:

Boże, Ty połączyłeś w Świętym Kolumbanie zapal misyjny i przywiązanie do życia monastycznego, spraw, abyśmy za Jego wstawiennictwem i przykładem szukali Ciebie ponad wszystko i starali się o wzrost liczby wierzących.